சிறுவயதின் நினைவுப் பூத்தகத்துப் பக்கங்களில் என்றுமே மறக்கமுடியா அந்நிகழ்வு. 1990களின் நடுப்பகுதி. இந்திய அமதை காக்கும் படை நாட்டை விட்டுச் சென்றதால் தனிக்காட்டு ராஜாவாய் இலங்கை இராணுவம் களோலோச்ச ஆரம்பித்த ஆரம்பகாலப் பகுதி.

சரியக்கதிர்கள் தனென்னவைட்டுக்குள் விழுந்தும் மறையத்தூண்டுகின்ற மாலை நேரம் எங்கோ தூரத்திலிருந்தும் வானூர்தி ஒன்றின் சத்தம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் எங்கள் கிராமத்துவானை நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததது.

திடீரென வேட்டுக்கள் தொடராய் வெடிக்கும் ஒலி. பதட்டத்தின் உச்ச நிலையில் வாழ்வது அன்றைய கிராமத்து ஜனங்களுக்கு அன்றாட இயல்பாயிருந்ததால், வீட்டுகளுக்குள்ளேயே இருப்பது தலைக்கு ஆபத்தானது என்பதால், அனைவரும் வீட்டுகளை விட்டு வீதிக்கு வந்திருந்தோம். இரு பக்கமுமான அயல் கிராமங்களை இணைப்பதில் எங்கள் வீதி பிரதானமானது, அதுவும் கிராமத்தின் மத்தியிலே எங்கள் கூடியிருப்பு அமைந்ததும் தகவலறிதல்களுக்கு மூக ஏதுவாய் அமந்ததனெலாம்.

இப்போது தூப்பாக்கி வேட்டுக்கள் மிகத்தளிவாயும் அண்மையாகவும் இன்னும் இன்னும் அண்மித்ததாகவும் தொடர்ந்தது. வானத்தில் வானூர்தியொன்று பாண்டிருப்புக் கிராமத்தின் உச்சியில் இருந்து எங்களை நோக்கி வருவதும் பூலனானது.

இப்போது எங்கள் வீதியில் இருபது, இருபத்தைந்தை அண்மித்த கிராமவாசிகள் கூழுமிக்கொண்டு நடப்பதை பூரிந்துகொள்ள முடியாமல் பரஸ்பரம் ஓருவரை ஓருவர் பார்த்தவண்ணம் நின்றோம். என்னால் இன்றும் அந்தக் கூழுவில் நினைவுகூரக்கூடிய முகங்கள் முன்வீட்டு நனைாமுகம்மது, இப்றாலெப்பை அப்பா, கடைக்கார கரீம் மாமா, நாசர் அங்கிள் போன்றவர்கள். யூசுப் சேரும், உமர் அலியின் மாமா சம்சுதீன்னும் இருந்தார்களா என்பது தளிவாய் நினைவில்லை.

வானூர்தி எங்களை நெருங்க நெருங்கத்தான் தூப்பாக்கி சூடுப்படுவதும் வானூர்தியிலிருந்துதான் என்பதும் பூலனானது.

திடீரென பெரும் கூக்குரல்களோடு சிறுவர்களா, இளைஞர்களா எனப் பிரித்தறிந்துவிட முடியாத வயதிலும், தோற்றத்திலும் நான்கவைர் மலோடகைளின்றியும், வறுங்கால்களுடனும் மூச்சிரதை்துக்கொண்டு 'ஜங்சனாரின்' சந்தியில் திரும்பி எங்களை நோக்கியபடி ஓடிவந்தனர். வானூர்தியும் மலிருந்தும் அவர்களைத்தான் தூரத்திச் சூடுக்கொண்டே வந்தது. கூழுமியிருந்த நாங்களும் இப்றாலெப்பையப்பாவின் வீட்டுக் காரை பேர்ந்த 'கொங்கிறீற் சிலப்பிற்கு' கீழே சிலரும், கரீம் மாமாவின் கடை ஒத்தாப்பின் கீழ் சிலரும், நிஸாயா தாத்தாவின் வீட்டு பக்கமுமாய் சிலரும் ஒன்றிக்கொண்டோம். ஓடிவந்தவர்கள் எங்களுடன் கலந்தும் விடவும் வழியில்லை. தலைக்கு மலேதே தாழப்பறந்த வானூர்திக்கு யாரசை சுடவணேடுமனெ தளிவாகத்தரிந்திருந்தது என்பது வேட்டுக்களின் பயணப்பாதையிலயேே பூரிந்துகொள்ள இயலுமாயிருந்தது. தவறிக்கூட தூப்பாக்கிகள் எங்களை நோக்கித் திருப்பப் படட்டிருக்கவில்லை என நினைக்கிறனே.

ஓடி வந்தவர்களும் பூத்திசாலிகள் தான். ஓரே நேர்கோட்டில் ஓடாமல் நளிந்தும் வளைந்தமாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்களை அண்மித்தும் தாண்டிப் போகும்

தரூணத்தில் அவர்களின் மூகங்களை சில நொடிகளே மிக மிக அரூகில் பார்க்கக் கிடதைத்தது. அந்த மூகங்களில் வழிந்த உணர்வூகளை எழூத்தில் வடித்தூவிட மூடியாதூ, "உயிரகை் கையில் பிடித்தூக்கொண்டோடூதல்" எப்படி என்பதை நான் நரேிடையாகக் கண்களில் கண்ட தரூணம் அதூ.

மரகைக்கார் வீ திச் சந்தியை ஓடி வந்தவர்கள் அடைந்ததூதான் தாமதம் இரூவர் எங்கள் வீ ட்டூப் பக்கமாய்த் திரூம்பி அதில் ஓரூவர் நறூ மூகம்மதூ சரேின் வீ ட்டை நோக்கியோடவூம் இன்னொரூவர் திறந்திரூந்த வளிக்கதவிற்கூள்ளால் எங்கள் வீ ட்டூ வளவூக்கூள்ளூம் நூழைந்தூ கொள்ள, மற்றமவரில் ஓரூவர் 'பதெ்தா மத்தம்மாவின்' வீ ட்டூக் காணிக்கூள் ஓடியூம், மற்ற இரூவரூம் அப்தூர் ரஹ்மான் (அத்தறமான்) கண்டக்டர் அவர்களின் கடை வரை ஓடி அமினூதீ ன் சரேின் வீ ட்டூப் பக்கம் திரூம்பி விட்டார்கள், இந்தத் திடீ ர்த் திரூப்பத்தை எதிர்பாராத வானர்தி கூழம்பி விட்டதூ, மிக மிகத் தாழ்வாய் கரகைளதை் தொட்டூவிடூம் உயரத்தில் பறந்தூ ஓரூ வட்டமடித்ததூ அந்தோ பரிதாபம் எங்கள் காணிக்கூள் நூழைந்தவர் அந்த யஃகூப் பறவையின் கண்களில் மீ ள மாட்டிக் கொண்டார், மீ ண்டூம் வானர்தி எங்கள் வீ ட்டூக் கரை ஓடூகள் சிதறித்தறெிக்கூம் வண்ணம் சூட்டூக்கொண்டே இரூந்ததூ.

'கிளிங், கிளிங் என்ற சத்தத்தோடூ வறெ்றூத்தோட்டாக்கள் கீ ழே கொட்டின, மக்கை அரிக்கூம் வித்தியாசமானதொரூ வாசம் நாசியை நிறதை்ததூ.

எங்கள் வீ ட்டூக் காணியோ நாற்பூறமூம் உயர்ந்த சூவர்களால் சழப்பட்டதூ. உள்ளே சனெ்றவர் வளியே வர மூன்வாசல் ஒன்றே வழி, வானர்தியின் தொடர்தாக்கூதலூக்கூள் அப்படிச் சயெ்வதூ பாரிய அபாயமன சயெலயோகிலூம் அதை அவர் தூணிந்தூ சயெ்தூ மீ ண்டூம் வீ திக்கிறங்கி நறூமூகம்மதூ சரேின் வீ ட்டூப்பக்கமாய் ஓடி தம்பிராசா தண்டயரின் வளவூக்கூள்ளே நூழைந்தூ ஓடூவதூ வரை கண்ணூக்கூத் தரெிந்ததூ. இரயைதை் தூரத்தூம் பரூந்தாய் வானர்தியூம் அவர் பின்னாலயேே சூட்டூக்கொண்டே பறந்ததூ. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சத்தம் தயேந்தூபோனதூ.

வானர்திகளிலிரூந்தூ மக்கள் கடூம்வளேை சூடூதல் என்பதூ அன்றூ அவ்வளவூ அசாதாரணமான ஒன்றாய் இரூக்கவில்லையெனெ்பதூம் அதனாலயேே பொதூமக்கள் கடூம் பொதூக்கட்டடங்களூக்கூ மலேே கரை ஓடூகளில் வளெ்ளபை் பச்சூக்களால் "School, Hospital, Mosque, Temple" எனப் பயெரெழூதி அவற்றை அடையாளப்படூத்தி தவேயைற்ற அசம்பாவிதங்களை மக்கள் தடூத்தூக்கொண்டனர் என்பதையூம் நான் பின்நாட்களில் அறிந்தூ கொண்டனே்.

வானர்தி தரத்தே சனெ்றூ மறைந்ததூம் ஓதூங்கிடங்களில் இரூந்தூ வளியே வரத்தூவங்கினோம், நாசர் மாமா வறெ்றூச் சன்னங்களபை் பொறூக்கி எடூத்தார், நானூம் ஒன்றை அவரிடம் இரூந்தூ வாங்கிப் பார்த்தனே், பித்தளையில் உரூவான நான்கங்கூலக் கோதூ நரெூப்பூத்தணலாய்ச் சூட்டதூ, மலெ்லிய வணெ்பூகை வளியாகி வாசம் மக்கை அரித்ததூ.

மறூநாட் காலை பூலவர்மணி சரிபூத்தீ ன் வித்தியாலயத்தை அண்மித்த 'இரூபதூ வீ ட்டூத்திட்ட' கூடியிரூப்பை அண்டிய பகூதியில் வானர்தி தன் பசியதை் தீ ர்த்தூக் கொண்டதாயூம், கொல்லப்பட்டவரின் சடலம் படையினரால் காலையில்தான் எடூத்தூச்சலெ்லப்பட்டதாகவூம் நான் தரெிந்தூ கொண்டனே்.

மூக்கை அரிக்கும் வாசம் (ஈழப்போர்)

Written by Abu Noor
Tuesday, 22 November 2016 10:19 - Last Updated Tuesday, 22 November 2016 10:47

வருடங்கள் பல கடந்தும் இன்றும் அந்த மூக்கை அரிக்கும் வாசம் நாசியில் தங்கிவிட்டதாய் ஒரு பிரம்மையில் மனதில் இனம்புரியா ஒரு வெண்புகை வெளியாகிச் சுழல்கிறது.

- Abu Noor
Quelle - Facebook

3 / 3